
To tak, prý hned, počkám, až dohrajou, však se svět nezboří.

Vtom Sparta přidává třetí gól. Gól! Na zdraví! křičím a zhluboka se napiju piva z lahve.

Spokojeně si prohlížím vinětu. Gambrinus, říkám něžně a usedám zpátky do křesla.

Stejně už jsem pil, takže řídit nemůžu! volám na telefon, a tramvají nejezdím... fuj. Kluci, dejte jim ještě jednoho, ať je to konečně doma. Zesiluji zvuk televize na plné pecky.

A na Marii jsem úplně zapomněl.

5.

Zastavuji autem na parkovišti před nemocnicí. Jsem spokojený, vlastně šťastný, Sparta má konečně titul. V ruce držím tašku s věcmi pro Marii a vstoupím na recepci.

To musíte do třetího, nasměruje mě starší paní a dál si čte nějaký časopis.

Vystupím z výtahu a přede mnou je dlouhá chodba, uvědomuji si, že cítím nemocniční odér. Klepu na velké prosklené dveře. Nic se neděje. Teprve po chvíli si všimnu zvonku. Dvakrát zazvoním. Za chvíli slyším kroky, dveře se otevírají a přede mnou stojí docela hezká sestřička. Usměju se na ni.

Co si přejete, ptá se, teď nejsou návštěvy.

Ne, já nejdu na návštěvu, jen nesu nějaké věci pro moji manželku.

A jméno? ptá se tvrdě.

Marie Kadeřábková, před několika hodinami ji k vám přivezli.